

Για όσους ξεχνάνε, εμείς θα θυμόμαστε: Μια απάντηση στην καμπάνια του Πύρρου Δήμα

Τις τελευταίες μέρες έχει πυροδοτηθεί μια συζήτηση με αφορμή τις δηλώσεις και την φωτογράφιση του Πύρρου Δήμα στον Έβρο. Ο υποψήφιος ευρωβουλευτής με την ΝΔ ύμνησε τα "ασφαλή και απροσπέλαστα σύνορα" λέγοντας πως "η θωράκιση του Έβρου είναι η θωράκιση της Ευρώπης". Ο Πύρρος Δήμας, αν δεν απατώμαι, αυτοπροσδιορίζεται ως- είναι μειονοτικός Έλληνας της Αλβανίας που μετανάστευσε στην Ελλάδα αργότερα. Οι πολιτικές του ελληνικού κράτους, αλλά και η δίκαιη ανάγκη των μειονοτικών να ενταχθούν στην ελληνική κοινωνία και ουσιαστικά να μην υποστούν τις επαχθείς συνέπειες που υπέστησαν οι "αλλογενείς" μετανάστες, έκανε κάποιους να απολέσουν την ταυτότητα του μετανάστη-τριας.

Στο φαντασιακό πολλών, απλά παλιννόστησαν, γύρισαν πίσω στην μεγάλη μητέρα-πατρίδα, ξεχνώντας σε ένα πρώτο επίπεδο ότι ήρθαν εδώ όπως όλοι οι μετανάστες κάτω από καθεστώς παρατυπίας και ξεχνώντας ότι βολικά το ελληνικό κράτος παρά το ότι τους διευκόλυνε με το δελτίο ομογενούς δεν τους απέδιδε ίσα δικαιώματα με τους Έλληνες πολίτες. Ειδικά, μέχρι το 2006 αρνούνταν τις πολιτογραφήσεις ομογενών, για να μην ερμηώσουν τα μειονοτικά χωρία στην Αλβανία και χάσουν τον διπλωματικό μοχλό πίεσής τους.

Το βασικό πράγμα που ξεχνάει ο γαλάζιος υποψήφιος δεν είναι ότι προήλθε από την Αλβανία, αλλά ότι εισήλθε σε αυτή την χώρα ως μετανάστης.

Κι αν θεωρώ ότι έχουμε υποχρέωση να διατηρούμε μια ταυτότητα (Αλβανοί-ες, Ελληνοαλβανοί-ες, Έλληνες-ιδες ομογενείς κλπ) διαγενεακά είναι αυτή. Να μην ξεχάσουμε το τι περάσαμε, να μην ξεχάσουμε τον κρατικό ρατσισμό, την βία του συνόρου όχι για να ζητάμε μια αέναη αυτοδικαίωση. αλλά για να συμβάλλουμε στο να μην συμβούν αυτά σε άλλους ανθρώπους.

Ο ίδιος μάλιστα καταδίκασε σε επόμενο ποστ το κλείσιμο των συνόρων του καθεστώτος Χότζα ως καταπιεστικό, αλλά το κλείσιμο του συνόρου της Ελλάδας ως μέτρο ασφάλειας. Δεν θα πω το προφανές ότι την ίδια ρητορική ακριβώς είχε και το χοτζικό καθεστώς. Θα εστιάσω στο ότι και στα δύο το δικαίωμα στην ελεύθερη μετακίνηση ανθρώπων καταπατάται.

Η Ελλάδα από το '90 και έπειτα έχει γίνει ένας τάφος προσφυγικών και μεταναστευτικών ψυχών στα θαλάσσια και στα χερσαία σύνορα. Στα χερσαία σύνορα βασανίζονται και επαναπροωθούνται παράνομα από παρακρατικές ομάδες και τον στρατό, στις θάλασσες πεθαίνουν στην προσπάθειά τους να διαφύγουν από το ναυτικό ή τορπιλιζόμενοι από αυτό.

Άνθρωποι που ταξιδεύουν με την ίδια προσδοκία που ταξιδέψαμε και εμείς (ανάμεσά τους και ο

Δήμας) για ασφάλεια, αξιοπρέπεια και για την ανάγκη στο όνειρο.

Σαν σήμερα 27 χρόνια πριν θυμόμαστε και μια άλλη επέτειο, αυτή του ναυαγίου του Οτράντο, δηλαδή την βύθιση του αλβανικού πλοίου Kateri i Radës από το ιταλικό πολεμικό ναυτικό, που είχε ως αποτέλεσμα τον θάνατο 81 ανθρώπων.

Σε ένα ντοκιμαντέρ που έβλεπα σήμερα το πρωί η μητέρα ενός από τα θύματα το ναυαγίου 20 χρόνια και μετά, γύρισε στον τόπο του συμβάντος και είπε το εξής:

"Εμείς αναζητούμε τους υπαίτους αυτού του εγκλήματος, γιατί σκότωσαν τους ανθρώπους μας.

Κάποιος πρέπει να λογοδοτήσει για το έγκλημα. Να λάβουν την ποινή που τους αρμόζει. Να τιμωρηθεί ο ένοχος, γιατί αν δεν τιμωρηθεί ο ένοχος αυτό θα ξανασυμβεί, θα το ξανά επαναλάβει, όπως το έκανε με την Λιβύη και με άλλες χώρες."

Κάποια από εμάς παρά την βία που έχουμε υποστεί αρνούμαστε να γίνουμε θύτες με αντάλλαγμα την ενσωμάτωση, εμμένουμε στην ανάγκη για δικαίωση για εμάς και για όσους και όσες θα ακολουθήσουν.

*Η Ιλιρίντα Μουσαράι είναι υποψήφια διδακτόρισα στο τμήμα Κοινωνιολογίας του ΕΚΠΑ